

under Dmtale, forbeholdende mig nærmere at komme tilbage til de andre Indringsforslag, efterat de ere blevne motiverede. De Indsigelser, der ere gjoet mod den Bevilling paa Finantsloven, som det ærede 8de kongevalgte Medlem (Ussing) har foreslaaet at stryge, ere jo som bekendt deels hentede fra Formien, deels fra Realiteten. Den ærede Forslagsstiller selv indskrænkede sig i sit første Foredrag udelukkende til den formelle Side, og har ogsaa væsentlig holdt sig dertil idag. Han bemærkede, at den Omstændighed, som man jo vist nok vilde paaberaabe sig, at det ikke var noget Nyt, hvad der nu fandtes opført paa Finantsloven, idet der nemlig var optaget en lignende Sum i Finantsloven for 1863—64, i og for sig ikke betød Noget, eftersom det jo var vittterligt, at en Bevilling paa Finantsloven kun gjælder for eet Aar, at denne Bevilling derfor maatte optages paa samme Maade, og at der altsaa ved den Intet kunde være afgjort for Fremtiden. Denne Betragtning troer jeg ikke vil kunne udholde en nærmere Prøvelse. Det ærede Medlem har ganske vist Ret i, at der findes ikke saa Bevillinger paa Finantsloven, om hvilke dette gjælder; naar der f. Ex. bevilges en Understøttelse til en Mand een Gang for alle, da gjælder den for det Aar og ikke videre. Men det er en ligesaa afgjort Sag, at der forekommer en Række af Bevillinger paa Finantsloven, ved hvilke det er den tydelig, udtalte Mening, at der efter dem vil følge en anden Række af tilsvarende Bevillinger, og den Bevilling, hvormod her handles, har netop været af denne Beskaffenhed. Dengang man paa Finantsloven optog en Bevilling til Indrettelsen af en Examinationskommission, da billigede man derved dette Princip; thi Ingen har tænkt paa, at der skulde oprettes en Examinationskommission for Finantsaaret 1863—64, og at Sagen derefter skulde undersøges nærmere. Nei, jeg troer, at Enhver, der med Rolighed og Upartiskhed vil see paa Sagen, maa indrømme, at, naar man engang — det være nu rigtigt eller galt, det skal jeg for Diebliffet ikke tale om — har optaget paa Finantsloven en Bevilling til en Examinationskommission, saa ere to Ting dermed afgjorte: For det Første det Principspørgsmaal, at saa-

danne Spørgsmaal kunne finde deres Løsning ved Finantsloven, og for det Andet er det afgjort, om det er hensigtsmæssigt og rigtigt at indrette Examinationskommissioner. Begge disse Spørgsmaal ere ved en saadan Bevilling besvarede med Ja. Nu har et andet Medlem fra Kjøbenhavn (Lehmann), som har havt Ordet idag, gjort den Bemærkning, at der maatte lægges en særdeles Vægt paa, at Forslaget til denne Bevilling ikke var fremkommet strax paa Finantsloven, og et andet andet Medlem fra Kjøbenhavn (Madvig) gjorde i Lørdags den samme Bemærkning. Det forekommer mig imidlertid, at der ligger overmaade ringe Vægt derpaa. Naar man tager Hensyn til, at en saadan Bevilling allerede tidligere har været optaget paa Finantsloven, vilde Ingen kunne forundre sig over, om Ministeren, idet han optog den Sum, som der nu er Spørgsmaal om, paa Finantsloven, i Anmærkningerne kun havde henvist til, at en lignende Bevilling tidligere var givet; og dette er jo dog en af de Enkeltheder, som ikke kunne henhøre under Finantslovens første Behandling, medmindre man vil udstrække denne til alle Lovens Enkeltheder. Jeg seer altsaa ikke, at der kan ligge den allermindste Vægt paa, at Sagen ikke allerede har været bragt frem ved selve Finantslovens Forelæggelse, og navnlig naar der tages Hensyn til, at der er Spørgsmaal om en Bevilling, som allerede tidligere har været givet, seer jeg ikke, at der fra den Side kan reises den allermindste Betænkelighed. — Et andet Medlem fra Kjøbenhavn (Lehmann) kom ind paa det lidet Duffelige i, at vi overhovedet vedtage Forandringer i Finantsloven. Deri er jeg enig med det ærede Medlem; jeg gaaer nodig til at fremkalde nogen Forandring i Finantsloven i dette Thing, idet jeg anseer det for i høi Grad heldigt, at Finantsloven kan afgjøres paa den Maade, at den i Landstinget kun undergives en almindelig Prøvelse, og at dette Thing ikke strider ind, uden at det ansees for at være i høi Grad nødvendigt. Prøver jeg det foreliggende Spørgsmaal fra det Synspunkt, som det ærede Medlem berørte, maa jeg tilstaae, at jeg derved gjøres endnu mere tilbøielig til at sige Nei til det foreliggende